

udføre. Og hvis nogen af dem, der i den nævnte Tid har beklædt et af disse Embeder, ikke har faaet dette Vederlag, saa skal det efter min Mening godtgøres dem eller deres Efterkommere. Dette er efter min Mening den logiske Konsekvens af den Afgørelse, som Ministeriet har truffet overfor Præsten i Fraugde.

Jeg vil ogsaa gerne henstille, at Finansudvalget samtidig dermed tog en Forhandling med den højtærede Kirkeminister om, hvorvidt man vedblivende skal opretholde den Ordning med Hensyn til saadanne Legatjorder. Det er maaske ikke saa forfærdelig meget, det drejer sig om; jeg forstod af det Svar, den højtærede Kirkeminister gav i Fjor, at det ikke var saa overvældende store Arealer, der fandtes omkring Præstegaardene. Og jeg maa ogsaa bede det Spørgsmaal overvejet, om man fremdeles skal udelukke denne Jord fra at komme ind under Reglerne for Udstykning af Præstegaardsjorder.

Holger Andersen: Jeg skal paa det fremskredne Tidspunkt indskrænke mig til at fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende enkelte sønderjydske Spørgsmaal, der har været berørt af de højtærede Ministre i deres Svar paa de Udtalelser; jeg fremsatte, første Gang jeg havde Ordet under denne Debat.

Jeg vil begynde med at takke den højtærede Socialminister for de Oplysninger, han gav mig angaaende Gennemførelsen af Bestemmelsen i Versailles-Traktatens Artikel 312 vedrørende de sociale Forsikringsbeløb. Det er i og for sig beklageligt, at hele denne Sag er trukket saa overmaade meget i Langdrag, saa meget mere som de Privatfunktionærer, der her er Tale om, i sin Tid har indmeldt sig i Pensionsforsikringsanstalten under Forudsætning af, at Bestemmelsen i Artikel 312 i Versailles-Traktaten vilde ske Fyldest, saaledes at de Beløb, der maatte tilkomme dem i Henhold hertil, blev overvist til Pensionsforsikringsanstalten, og at Udbetaling af disse Beløb skete til Parikurs. I December 1919 henvendte Handels- og Kontormedhjælperorganisationerne i Haderslev, Aabenraa og Sønderborg sig til Regeringen med Anmodning om, at de nævnte Beløb maatte blive overvist til Pensionsforsikringsanstalten og Udbetaling ske til Parikurs. Den 19. Januar 1920 svarede det daværende Indenrigsministerium — saa vidt jeg ved, var det den nuværende Statsminister, der svarede den Gang —, at der intet var at erindre imod

Udbetalingen til Pensionsforsikringsanstalten, hvis dette Ønske fastholdtes til sin Tid af de paagældende Organisationer, at man forudsatte, at der ikke fortsattes med Præmiebetaling efter Genforeningen, og, tilføjedes der, at Spørgsmaalet om Udbetaling af de under 1 omhandlede Beløb til Parikurs var Genstand for velvillig Overvejelse. Den Lovgivning, vi fik den 28. Juni 1920, svarede i det store og hele til disse Forudsætninger. Jeg ved vel, at man i den ikke traf nogen bestemt Ordning for Privatfunktionærernes Vedkommende.

Imidlertid har jo hele dette Spørgsmaals langsommelige Behandling i de svundne 5 Aar givet Anledning til mange Klager og til megen Utilfredshed, hvis Berettigelse man i flere Henseender ikke kan bestride; man kan saaledes høre fremsat den Opfattelse, at de paagældende Funktionærer er gaaet ind i Pensionsforsikringsanstalten under urigtige Forudsætninger. Det kan vel heller ikke bestrides, at Sagens langsommelige Behandling i nationalpolitisk Henseende har været alt andet end gavnlig, og det saa meget mere, som der jo i Tyskland og for forskellige af de afstaaede Omraaders Vedkommende, f. Eks. Polen, forlængst er truffet en Ordning af dette Spørgsmaal, en Ordning, der absolut maa siges at være bedre end den, vi formentlig har kunnet opnaa herhjemme. Jeg har allerede tidligere givet Udtryk for min Opfattelse af, at jeg ikke anser det for rigtigt, at vi fra vor Side i sin Tid har givet Afkald paa Gennemførelsen af Versailles-Traktatens Artikel 312, paa Nedsættelse af det der omhandlede Femmandsudvalg, og Sagens Behandling under Medvirkning af det internationale Arbejdsbureau i Genève, eventuelt under Medvirkning ogsaa af Folkeforbundsraadet. Det er dog vel saare tvivlsomt — det synes Begivenhederne mig at have vist —, hvorvidt den direkte Ordning, man traf med Tyskland, virkelig har været at foretrække. Man har formentlig handlet ud fra den Opfattelse, at en saadan direkte Overenskomst uden nogen ukaldet eller uønsket Trediemands Medvirkning var at foretrække, men det forekommer mig, at denne Betragtning har visse Brist overfor den Kendsgerning, at det jo var det internationale Arbejdsbureau og Folkeforbundsraadet, der eventuelt skulde have medvirket hertil.

Nu oplyste den højtærede Socialminister, at det Beløb, som man kunde forvente udbetalt fra tysk Side, beløb sig til 1 030 368 Mark, som man forventer omregnet efter